

Jan Antonín Quítainer patří mezi velice důležité pozdně barokní sochařské osobnosti, jejichž tvorba zdobí četné kostelní interiéry v Praze a dotváří tak specifický kolorit pražského pozdně barokního období. Přestože jsem se pokusila několik atribucí zpochybnit nebo vyvrátit, domnívám se, že na základě poměrně četné řady archivně doložených prací a věrohodně připsané tvorby můžeme zřetelně vystihnout a definovat jeho umělecký profil. Jan Antonín Quítainer patřil mezi produktivní a vysoce kvalifikované umělce, jemuž prokazovaly důvěru velice významné řeholní řády sídlící zejména v Praze. Quítainer zhotovil pro jednotlivé instituce nejvýše tři realizace spočívající v dekoraci oltářů a kazatelen, proto za jeho výhradního zaměstnavatele můžeme považovat strahovské premonstráty, pro něž postupně zdobil téměř po dvacet let exteriér a interiéry chrámu Nanebevzetí Panny Marie, klášterní areál a jeho bezprostřední okolí.

Quítainerův osobitý stylový profil lze specifikovat jako důmyslnou a nevšední syntézu realisticky cítěné figury, založenou na věrohodně modelovaných tělesných partiích, s estetizací celku, která spočívá v jemném vykreslení detailů a tváří, v eleganci póz a vysoce ušlechtilých gestech. Jeho sochařský projev zcela jistě ovlivnilo působení v dílně staršího Quítainera, jehož můžeme zařadit do širšího okruhu sochařů, kteří se inspirovali dílem Ferdinanda Maxmiliána Brokofa. Jan Antonín Quítainer vycházel z názorové orientace svého otce, a to zejména ve svojí časně tvůrčí etapě. Základní principy stavby figury a pevné tělesné konstituce, se ale objevují v jeho celé sochařské produkci. Pokud bychom přijali stanovisko o vyhraněném a zásadním působení tvorby Quítainera staršího na stylotvorné formování základních rysů sochařského projevu mladšího Quítainera, mohl by mladší Quítainer patřit do řady sochařských protagonistů, kteří invenčním způsobem přetavují Brokofovy formule do nových stylových souvislostí a forem.